

Nedergaard: Da mit Partis Ordfører ved Behandlingen af dette Lovforslag forrige Aar for Tiden er i Udlandet, skal jeg ved denne første Behandling tillade mig at sige et Par Ord.

Det foreliggende Lovforslag griber dybt ind i de bestaaende Tilstande, idet det flytter Ansvaret fra Befolkningens brede Lag over til en honorarlønnet Inspektør og Socialministeriet. Tidligere har det de fleste Steder i vort Land været saadan, at Menighedskredse eller andre Befolkningskredse af Medfølelse med de Borgere, der af en eller anden Grund maatte rejse fra Sted til Sted, følte Trang til at dele Hjemmet med dem og give dem Aftensmad, Nattely og Morgenmad, saa de kunde rejse videre; men efterhaanden som Forholdene udviklede sig, blev det desværre saadan, at Hjemmene ikke længere formaaede at modtage dem og dele det Gode med dem, som det er at være i et Hjem om Natten. Derfor blev der ad Frivillighedens Vej og med Kærlighedens Hjælpermidler oprettet Hjem, hvor de rejsende enten ganske gratis eller mod en lille Betingelse eller mod Arbejde kunde faa et nogenlunde tilfredsstillende Sted at være om Natten. Ved Hjemmenes Oprettelse var det Grundtanken at stille Gæsterne saa nogenlunde under de samme Kaar som dem, der var i de Hjem, hvorfra Gaverne kom, og Hovedvægten lagdes paa at finde en Familie eller maaske en Kvinde, som vilde gøre det til en Livsopgave at være en trofast Vært for dem, der ikke selv havde noget Hjem. Vi ved, at denne Opgave kunde være vanskelig, fordi der blandt de rejsende ogsaa kunde findes asociale Elementer; men hvor det personlige Spørgsmaal var i Orden med Værten og Værtinden, er det i Regelen gaaet godt ogsaa med de asociale; de har en Følelse af, at hvor de kommer, bliver de modtaget som Mennesker. Naar nu de rejsende kommer rundt til de forskellige Steder og kan se, at der er et Hjem, saa ved de, at der er en Kreds af Mennesker, som vil dem vel, og som har bragt Ofre for, at de kan tilbringe en Nat under nogenlunde gode Kaar, og de møder dér en Familie, der gerne vil give Udtryk for dette Sindelag. Det, der egentlig har baaret hele denne Virksomhed, er Ordet: gaa du hen og gør ligesaa, og den bærende Grundtanke har været, at Ansvaret for Herbergerne og for Modtagelsen og Behandlingen af Gæsterne maa hvile paa saa store Dele af Befolkningen som muligt. Dette anser jeg for at være ubetinget rigtigt.

Noget andet er, at der muligvis hist og her i Hjemmene kan være Ting, der trænger til at forbedres. Derom kan vi

forhandle i det Udvalg, hvorom jeg senere vil stille Forslag; men vi er imod, at Ansvaret for Oprettelsen af saadanne Herberger kommer til at hvile paa en Centralmyndighed. Vi synes, det er et uheldsvangert Misgreb, ligesom det er et Misgreb at fremkalde en saadan Ordning, hvorefter hele Sagen lidt efter lidt bliver et Stats- eller kommunalt Anliggende. Den rejsende bør ikke træde ind i et saadant Herberge med en Følelse af, at her maa han se, om Staten eller Kommunen har gjort sin Pligt og alt er ordnet saaledes, at han kan være nogenlunde tilfreds med det. Paa den anden Side bør det heller ikke være saadan, at der er alt for mange Formaliteter forbundet med at komme ind i et saadant Hjem. Naturligvis maa der opgives Navn og Stilling og omtrent det samme, som alle andre maa opgive, naar de skal bo paa et Hotel, men kommer der for mange Vanskeligheder ved Indmeldelsen, giver det let dem, der rejser omkring, lidt af et Pariastempel. Vi vil gerne være med i Arbejdet for, at denne Sag kan ordnes paa den allerbedste Maade for de vejfarende, og at Herbergerne kan blive saa gode Steder som muligt for dem, der skal bo i dem, men vi mener, at Ansvaret bedst lægges paa de lokale Kredse, og dermed vil jeg saa anbefale Sagen til videre Behandling i et Udvalg.

Ludvig Christensen: Jeg skal henvise til mine Udtalelser ved første Behandling af dette Lovforslag for to Aar siden og i øvrigt kun tilføje, at jeg vilde være nogenlunde enig med Venstres Ordfører i dette Spørgsmaal, hvis alle de Steder, hvor der tilbydes de rejsende Ophold, var af den Karakter, som det ærede Medlem omtalte; men da der paa dette Omraade som paa saa mange andre er megen Geschäft, og da der tillige, som det ærede Medlem selv udtalte, kan være Ting i de bestaaende Hjem, der trænger til at ændres, mener jeg ikke, at man kan lade denne Forsorg hvile paa lokale Kredse; der maa saa ganske afgjort være en Centralmyndighed, som kan føre det nødvendige Tilsyn, navnlig med de Geschäftsvirksomheder, der byder de rejsende Vilkaar, som i Virkeligheden er ganske urimelige.

Jeg skal i øvrigt anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling og til Gennemførelse i det høje Ting.

Unmack: Da mit Partis Ordfører i forrige Samling desværre er forhindret i at være til Stede her i Dag, skal jeg paa mit Partis Vegne udtale mig om Sagen. Jeg vil